

KRÁLOVNA KRABIC

Banánovka. Bez ní si dnes už stěhování nelze představit. Je ideální pro uskladnění knih, oblečení i nádobí. Má jedinou vadu – je těžko k sehnání. Jan Lautner z firmy Výstavnictví Praha proto otevřel jejich půjčovnu. „Je to královna mezi krabicemi,“ říká.

□ KATEŘINA MÁZDROVÁ / FOTO KAREL CUDLÍN

Jak vás neotřelý projekt půjčovny banánovek vůbec napadl?

Potřebovali jsme banánovky na stěhování a po celé akci nám jich najednou ve skladu zbylo 500, byly vyrovnané podél stěny od podlahy až ke stropu. Říkali jsme si: Bože, co s nimi budeme dělat? Nakonec jsme se rozhodli, že rozjedeme půjčovnu. V té době jsme tu měli studenta-brigádníka, Adama Argaláče z vysoké školy zemědělské, který měl sklad na starosti. Aby si ozkoušel nějaký projekt v reálu, dostal zadání, aby tu myšlenku od A do Z zprodukoval.

A jak ji zprodukoval?

Přes sociální sítě pustil zprávu, že se půjčovna banánovek rozjíždí, udělal stránky na web, vytvořil ceník a obchodní podmínky. Aby si zákazník udělal představu, kolik se mu do jakého auta banánovek vejde, spočítali jsme to – do octavie se vleze 20 kusů, do Fordu Transit 76, do Iveca 210. Záhy se začali ozývat první zákazníci, což znamenalo začít shánět další banánovky.

Každý se je může pokusit sehnat sám. Proč by za jejich půjčení platil?

Ono to tak vypadá, že jsou snadno k sehnání, ale není

to pravda. Těch prvních 500 kusů jsme sbírali po hypermarketech skoro rok. Nemá samozřejmě smysl sbírat krabice po dvou třech kusech, takže se musíte někde domluvit, aby vám je schovali a neslišovali. Svou roli hraje také sezonnost, v létě jdou přece jen více na odbyt tuzemská jablka než banány. Taky se velmi rychle objevila konkurence, jen v Praze jsou už další dvě tři půjčovny.

Kolik banánovek denně půjčíte?

V průměru okolo 30. Ovšem někdy to jde i do stovek kusů, zrovna v těchto dnech

do pražského Lobkovického paláce zavážíme kvůli stěhování 230 banánovek. Největších zakázku jsme pak měli při stěhování kladenské knihovny či nakladatelství Mafra.

Jak půjčování probíhá?

Lidé na půjčovnu ponejvíce natrefí na našich webovkách nebo na Facebooku, jednu banánovku půjčujeme za 40 korun a při jejím vrácení vyplácíme zpět dvacetikorunu. Zákazníci ale většinou krabice nevracejí, nechávají si v nich uskladněné věci, hlavně antikváři, kteří jich spotřebují velké množství, nebo před Vánocemi trhovci, kteří do krabic balí zboží. Podle mého odhadu se kolem 40 procent banánovek vrátí, zbytek neustále doplňujeme.

Vypozorovali jste mezi vašimi zákazníky nějaké návyky?

Kdo je singl, stačí mu ke stěhování 18–20 krabic, zatímco rodina pod 40 kusů nejde. Jsou zákazníci, kteří nám krabice vracejí i s tím, co je jim líto vyhodit, třeba kancelářské potřeby, šanony a pravitka, jestli to nechceme. Jsou také zákazníci, kteří mají v oblibě jen jeden druh krabice; máme tu třeba pána, který žádá zásadně značku Chiquita, což je ostatně „matka“ banánových krabic, do té doby se banány přepravovaly v trsech na háčích. A pak si tu vyslechneme taky spoustu příběhů, kdy se lidé potřebují vypovidat, přece jen se říká, že lepší než se stěhovat je vyhořet.

Proč je vlastně banánovka lepší než jiné krabice?

Kdyby člověk vymýšlel reklamní slogan, asi by použil „vypadá dobře a vydrží hodně“. Je multifunkční, má super tuhý obal a víko, je logisticky ideální, tak akorát do ruky. Vejde se do ní až 35 kil, ale může ji dobře přenést i jeden člověk, protože má po straně úchyty. Banánovka je zkrátka chytré vymyšlená krabice. ■